

тява освѣженитѣ поля, нито безшумната поява на звѣздитѣ, нито гърмежа на барабанитѣ въ близкия шуменъ градъ. Тѣй сѣди той до късна полунощъ, която носи успокоение на цѣла земя.

Той става прѣдъ зори и отново замислено стои върху тъмния прагъ на канарата, наблюдавайки съ огненъ погледъ спящата земя, докато надъ вълниститѣ нивя не пролети лекъ вѣтрецъ — утринната пѣлувка, която събужда земята.

Тогава Буда радостно поздравява огненото свѣтило, омива се, слиза по кривуличащата пжтека къмъ града, дѣто върви отъ улица въ улица съ просяшка чашка въ ржка да събира милостиня. Когато чашката се напълни съ орисъ, той отново се връща въ своето тихо убѣжище.

Еднажъ, на излизане отъ града, Буда съзрѣ въ политѣ на планината облакъ прахъ: това бѣше стадо отъ кози и черни овце; тѣ бавно се приближаваха, ту шурейки се изъ храститѣ, ту прѣскайки се въ страни, ту пиящи вода въ свѣтлитѣ поточета, бѣблящи подъ сѣнката на финиковитѣ дървета. Една овца вървѣше съ двѣ агнета, едно отъ които си бѣ наболо крачето и куцаше. Крѣвъ бликаше изъ раната и то съ мжка се тѣтрѣше отзади, когато неговото братче весело скачаше напрѣдъ; разтревожената майка, отъ страхъ да не изгуби дѣцата си, припикаше ту до едното, ту до другото. Като видѣ туй, Буда нѣжно пригърна куцото агънце и рече:

— Бѣдна майко, не тревожи се! Кждѣто и да идешъ, азъ ще вървя подирѣ ти съ туй агънце въ ржцѣ . . . Ала кажете ми, приятели, — обърна се той къмъ овчаритѣ: — защо тъкмо по пладниѣ скарватъ стадото надолу? Обикновено хората правятъ това надвечеръ.